

Đề bài

Tưởng tượng và viết một đoạn văn về cuộc sống tương lai của hai bố con An - đrây Xô - cô - lốp [Tác phẩm "Số phận con người" của Sô - lô - khốp].

Bài làm

Trong giấc ngủ, đôi khi Xô-cô-lốp vẫn bị những cơn ác mộng hành hạ. Anh thấy vợ và những đứa con thân yêu của mình đang tươi cười vẫy gọi, anh sung sướng lao về phía họ. Đột nhiên, một tiếng nổ rung trời vang lên. Anh sững sờ. Trước mặt anh, thân thể những người yêu thương nhất đã tan ra từng mảnh. Đến đây, anh hốt hoảng dựng phất mình dậy, mồ hôi vã ra và hơi thở hỗn hển như người bị ngạt thở. “Bố! Bố làm sao vậy? Con thấy bố la hét và vung chân tay mãi thôi. Con lay bố gọi bố mấy lần mà bố không chịu dậy!”. Nghe tiếng bé Va-ni-a, cái âm thanh nũng nịu, trong trẻo và ngây thơ khiến lòng anh dịu lại. Không thấy bố đáp lời, Va-ni-a lo lắng đặt tay lên người bố: “Có phải bố mơ thấy những con gà tây không? Chúng đuổi bố à?”. Xô-cô-lốp bất giác mỉm cười và gật đầu. Va-ni-a lỏn lổn cười dang đôi tay tí xiu ôm lấy thân hình to lớn của Xô-cô-lốp: “Thế từ giờ khi đi ngủ con cứ ôm bố thế này nhé! Con sẽ bảo vệ bố, con cũng không đạp chân vào mặt bố đâu, bố đừng lo!”. Và thế là hai bố con ôm nhau nằm ngủ. Cái thân hình bé nhỏ, non nớt của Va-ni-a như một mảnh lụa êm ái, ấm áp phủ lên vết thủng đen đúa, đáng sợ tưởng không gì may vá lại được trên trái tim Xô-cô-lốp. Có Va-ni-a như thế, hàng đêm, mộng mị dần tan biến, Xô-cô-lốp nghĩ đến việc kể những câu chuyện cổ tích ru con – và cũng là ru mình ngủ. Những truyện cổ dân gian Nga thuần hậu, những câu chuyện cổ tích của Pus-kin, truyện cổ tích An-đéc-xen anh kể ra mà chính anh cũng thấy thích thú, như được biết đến lần đầu. Dĩ nhiên, Xô-cô-lốp làm sao nhớ hết được, anh cũng thêm thất ít nhiều, nhưng điều đó có hề gì với một đứa bé như Va-ni-a! Chú bé chỉ háo hức đợi chờ những chú bé nghèo khổ trở thành hoàng tử và được lấy nàng công chúa xinh đẹp, ngoan hiền. Thỉnh thoảng, chú lại thắc mắc hỏi han bố về vùng biển của những nàng tiên cá, về lâu đài trên cát, về những đôi hài vạn dặm... Xô-cô-lốp trả lời câu hỏi của con trai khá rành mạch, đến nỗi nhiều khi anh thấy ngạc nhiên như chính mình đã từng đến những nơi đó. Sau những câu chuyện như thế, tâm hồn Xô-cô-lốp thư thái hơn, anh đến với giấc ngủ dễ dàng hơn, và tâm trí vẫn đọng lại hình ảnh của những bữa tiệc cưới hoàng cung linh đình. Đêm ấy, anh không gặp ác mộng. Sáng hôm sau, thế nào Va-ni-a cũng dậy sớm hơn bố, chú đi một vòng quanh nhà rồi trở vào đánh thức bố dậy, thông báo rằng không có con gà tây hay bất kì mối nguy hiểm nào quanh nhà. Guồng mặt Va-ni-a lúc ấy nghiêm túc như chú lính chì báo cáo tình hình doanh trại với chỉ huy. Tất nhiên, Xô-cô-lốp không khỏi bật cười vì điều đó. Anh xoa đầu con trai rồi hai cha con đi chạy bộ. Anh sẽ giơ tay chỉ về phía chân trời xa xa và nói với con rằng những nàng công chúa thủy cung ở phía đó, con cá vàng cũng ở phía đó, và cả những chàng hoàng tử nữa, tất nhiên. Va-ni-a nhay cẳng lên ôm cổ bố rồi bảo rằng lớn lên nhất định nó sẽ đi về đó. “Và bố sẽ đi cùng con chứ?” – Chú nhìn sâu vào đôi mắt của bố hỏi. Xô-cô-lốp không chút do dự gật đầu: “Con trai, bố sẽ đi cùng con!”.